

Arrest

nr. 74 451 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 oktober 2011.

1.3. Op 21 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn, geboren in Basra en recent afkomstig uit de Al-Dorawijk (Bagdad). U verklaart dat u vanaf de leeftijd van 1 jaar met uw gezin naar Koeweit vertrok, waar u tot 1992 zou hebben gewoond. Van 1992 tot 1994 zou u opnieuw in Basra hebben gewoond om in 1994 naar Bagdad te verhuizen. U verklaart dat u als cameraman begon te werken en opnames maakte van trouwfeesten en andere feesten om na 2 jaar samen te werken met de regering tot 1998 in het kader van terugkerende Irakezen uit Koeweit. U verklaart dat u verantwoordelijk was voor het filmen van vergaderingen, activiteiten en ontmoetingen. Na 1998 zou u opnieuw op zelfstandige basis zijn beginnen werken, maar zou u zijn blijven werken voor de regering tot de val van het regime in 2003. U zou na de val uw winkel heropend hebben om deze eind 2004 – begin 2005 opnieuw te sluiten. Toen uw oom voor het eerst bedreigd werd na de val van het regime, werd u door hem gecontacteerd om voor hem video-opnames te maken van sjiitische groeperingen, hun leden en de huizen waarin zij woonden. U zou in het geheim 12 à 13 opnames gemaakt hebben vanuit de wagen die door uw oom bestuurd werd. Deze opnames zou hij gebruikt hebben om erachter te komen wie hem bedreigde tot hij werd vermoord op het einde van 2004. In het begin van 2007 zou u voor het eerst een dreigbrief hebben ontvangen waarin stond geschreven: waarom werkt u samen met de Amerikanen, u moet de wijk verlaten. Een jaar later, in 2008 zou u een tweede dreigbrief hebben ontvangen waar opnieuw van u gevraagd werd de wijk te verlaten. Uw sjiitische buurman, die lid zou zijn van het Mehdi-leger, zou u toen ook gewaarschuwd hebben en gezegd hebben dat u beter kon vertrekken omdat u op 'de lijst' stond van het Mehdi-leger. U verklaart dat u op het einde van 2010 beschoten werd door twee gemaskerde mannen op een motor. U zou toen beslist hebben uw moeder, echtgenote en kinderen naar Basra (Zuid-Irak) te brengen waar zij allen familie hebben, om nadien zelf terug te keren naar Bagdad. U zou nog 5 maanden in Bagdad hebben verbleven totdat u een smokkelaar vond die u op 1 april 2011 van Bagdad naar Turkije bracht om van Turkije naar België te reizen, waar u op 21 april aankwam en de volgende dag uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 26.04.2011 te Basra, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 28.03.1993, uw huwelijksakte, uitgereikt op 18.06.1998, een kopie van de nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, uw woonstbewijs, een journalistenbadge, uitgereikt op 13.06.2011 en een badge uit Koeweit, een bewijs van aangifte bij de politie van Bagdad, uitgereikt op 6.11.2011 en Basra, uitgereikt op 10.11.2010, een foto van de auto van uw vermoorde oom, een kopie van de identiteitskaart en overlijdensakte van deze oom en een kopie van het onderzoeksdossier betreffende de moord, twee oude reispassen van u, een kopie van een diploma uit Joegoslavië en één uit Cyprus, een kopie van een document van de Iraqi society for photography en een kopie van een kopie van een document van de Unie van Iraakse studenten, een document van de Iraakse ambassade in Koeweit en nog enkele documenten uit Koeweit in verband met uw gezondheid en opleiding.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken vervolgd te worden door het Mehdi-leger. Er kan immers weinig geloof worden gehecht aan het feit dat u momenteel zou worden vervolgd door het Mehdi-leger omwille van uw samenwerking met uw oom in 2004 (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het feit dat uw oom vermoord werd in 2004 betekent geenszins dat ook u vervolgd zou worden. U hebt bovendien geen enkel idee wie er achter zijn moord zou kunnen zitten (gehoorverslag CGVS, p. 27). Het feit dat hij zich na de avondklok buiten begaf zou immers een reden kunnen zijn voor zijn overlijden (gehoorverslag CGVS, p. 22). Ook u maakt de overweging of de politie van Al-Dora hem al dan niet zou hebben neergeschoten omwille van deze overtreding (gehoorverslag CGVS, p. 27). Nergens uit uw verklaringen blijkt aldus dat u of uw oom vervolgd zou(den) zijn door het Mehdi-leger ten gevolge van zijn of uw samenwerking met de Amerikanen. In dit verband dient er opgemerkt te worden dat het hooguit eigenaardig is dat u geen enkel idee hebt over de aard van het werk dat uw oom deed voor de Amerikanen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Er kan op zijn minst van u verwacht worden dat u iets weet over zijn werk of op zijn minst weet wat er werd gedaan met de opnames die u maakte (gehoorverslag CGVS, p. 23). Het is dan ook eigenaardig dat u hem, noch zijn echtgenote (na zijn dood) vragen stelde over zijn werk voor de Amerikanen of over de manier waarop hij aan het geld geraakte waarmee hij u uitbetaalde (gehoorverslag CGVS, p. 26).

Wat betreft de opnames die u maakte, dient er verder opgemerkt te worden dat u over dermate weinig informatie beschikt over de personen die gefilmd en achtervolgd werden (gehoorverslag CGVS, p. 24-26). Zo hebt u geen enkel idee wie de personen waren die gefilmd werden, kent u geen enkele naam en weet u zelfs niet of uw oom hun namen kende (gehoorverslag CGVS, p. 25). Het is verder ook eigenaardig dat uw oom zo goed zou hebben geweten waar deze personen wonen en wie precies er tot het Mehdi-leger behoort (gehoorverslag CGVS, p. 24). Verder lijkt het onmogelijk deze personen

te filmen vanuit dergelijke opvallende auto (zie foto + gehoorverslag CGVS, p. 24-25) zonder zelf opgemerkt te worden. U hebt bovendien geen enkel document, geen enkele video-opname (gehoorverslag CGVS, p. 30) kunnen voorleggen dat bevestigt dat u deze opdrachten uitvoerde.

Daarnaast kan hier nog aan worden toegevoegd dat het onwaarschijnlijk is dat u van 2004 tot 2007 geen enkel probleem kende om begin 2007 plots een dreigbrief te krijgen. Ook nadat u deze dreigbrief zou hebben ontvangen, zou u geen problemen hebben gehad, wat de ernst van deze bedreiging des te meer ondermijnt (gehoorverslag CGVS, p. 22, 27, 29). Verder kan er nog aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen getwijfeld worden, daar u na het ontvangen van de tweede dreigbrief in 2008 (gehoorverslag CGVS, p. 22, 27, 29), geen enkel probleem kende tot het moment dat u(w huis) werd beschoten in november 2010 (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is immers weinig waarschijnlijk dat u – indien u vervolgd zou worden door het Mehdi-leger – in principe nog 6 jaar zonder problemen zou kunnen leven en pas verschillende jaren later persoonlijk benaderd werd. In verband met het schietincident dient er opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat deze twee personen pas begonnen te schieten nadat u uw huis was binnengevlucht en dat zij niet de kans namen u onmiddellijk neer te schieten toen zij u buiten zagen komen (gehoorverslag CGVS, p. 22) – wat op zich verwacht kan worden wanneer iemand het doelwit is van een aanval. Hoewel u steeds zou zijn binnengebleven in uw huis in Bagdad na dit incident, is het eigenaardig dat u daar nog 5 maanden kon verblijven zonder geconfronteerd te worden met problemen, des te meer gezien u er in die periode in slaagde uw videomateriaal en het goud van uw echtgenote te verkopen (gehoorverslag CGVS, p. 5, 21, 29). U zou na het incident eveneens een klacht zijn gaan indienen in Al-Adhamiyah en naar uw tante (de echtgenote van uw overleden oom) geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 23, 29-30). Als men het daadwerkelijk op u gemunt had, zou u dergelijke activiteiten niet onopgemerkt hebben kunnen uitvoeren. Wat betreft uw aangifte kan er verder nog opgemerkt worden dat het eigenaardig is dat u niet bij de overwegend soennitische politie in het soennitische Al-Dora een klacht ging indienen, maar dat u zich helemaal naar Al-Adhamiyah zou hebben begeven (gehoorverslag CGVS, p. 18, 22). Er kan immers verwacht worden dat een soennitische Arabier geen moeilijkheden heeft bij het indienen van een klacht bij de soennitische politie van Al-Dora. Daarnaast is het eveneens onlogisch dat u een klacht zou indienen voor uw problemen in Al-Dora bij de politie van Basra, aangezien zij wellicht toch niets voor u zouden kunnen doen van op dergelijke afstand. De authenticiteit van deze documenten kan ook verder in vraag worden gesteld daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn.

Tot slot dient er gewezen te worden op het feit dat het hoogst onwaarschijnlijk en uiterst ongeloofwaardig is dat uw sjiitische buurman u eind 2008 persoonlijk zou waarschuwen door te zeggen dat uw naam op de lijst van het Mehdi-leger staat om vermoord te worden (gehoorverslag CGVS, p. 22, 31). In eerste instantie is het eigenaardig dat uw buurman, die volgens u in het Mehdi-leger zit, u zou waarschuwen en aldus zijn eigen organisatie zou verraden. Daarbij komt nog dat – hoewel hij u reeds eind 2008 zou hebben verwittigd, toen u de laatste brief kreeg – het nog 2 jaar duurde alvorens uw huis werd beschoten. Het feit dat u daar gewoon kon blijven wonen toont dan ook aan dat er aan de inhoud van de dreigementen – als er al dreigementen zouden geweest zijn – weinig geloof kan worden gehecht. Deze opeenstapeling aan elementen zorgt er dan ook voor dat er over het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolging door het Mehdi-leger.

Gelet op bovenstaande elementen is uw actuele vrees maar weinig aannemelijk te noemen en wordt de vluchtelingenstatus u niet toegekend. Evenmin wordt u de status van subsidiaire bescherming toegekend daar in hoofdte van uw persoon – een soennitische Arabier wiens familie oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Basra (zie identiteitsdocumenten) – een redelijk intern vluchtalternatief bestaat naar Zuid-Irak, en in het bijzonder naar Al-Zoubayr gezien – naast uw tantes en nonkels – ook uw moeder, zussen, echtgenote en kinderen, daar sinds november 2010 woonachtig zijn en zij sinds hun verblijf aldaar geen concrete problemen hebben gekend (gehoorverslag CGVS, p. 4, 7). Het feit dat uw echtgenote schrik heeft om uw kinderen in te schrijven op school, getuigt bovendien niet van enige aanwijzing van vervolging aangezien het haar eigen beslissing is (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw bewering dat u zich niet in het zuiden van Irak zou kunnen vestigen omdat het voor een mannelijke soenniet moeilijker zou zijn om daar te integreren dan een soennitische vrouw (gehoorverslag CGVS, p. 30), kan in dit verband niet weerhouden worden daar deze informatie slechts gebaseerd is op uw persoonlijke vermoedens en geenszins gestaafd wordt door objectieve elementen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat de soennieten in Al-Zoubayr de meerderheid vormen. Dat verklaart dan ook waarom uw familie zich nu daar bevindt en u hen precies daarheen stuurde, omdat het er voor soennieten veilig is en omdat uw familie er een thuisbasis heeft. Hieraan kan verder worden toegevoegd dat uw kinderen alle drie in Basra geboren zijn (zie identiteitskaarten). Ook al verklaart u dat uw vrouw speciaal voor de bevalling telkens de verplaatsing naar haar ouders in Al-Zoubayr zou hebben gemaakt. Deze elementen doen twijfels rijzen of u

daadwerkelijk de laatste jaren in Bagdad woonde en niet in de provincie Basra. Gelet op dit alles lijkt het dan ook redelijk voor u om zich, in het geval van een terugkeer naar Bagdad, bij uw directe familie in Al-Zoubayr te vestigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op basis van Conventiegerelateerde motieven, kan een Iraakse asielzoeker eventueel de subsidiaire beschermingsstatus krijgen in de zin van artikel 48/4§2 c Vw. Indien Iraakse asielzoekers die afkomstig zijn uit Centraal-Irak hun reële afkomst uit deze regio en hun achtergrond kunnen aannemelijk maken en indien uit het gehoor blijkt dat zij elders in Irak geen intern vestigingsalternatief hebben, kan dit beschermingsstatuut worden toegekend. Het is dus niet zo dat de subsidiaire beschermingsstatus aan elke Iraakees wordt toegekend. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat de veiligheidstoestand regionaal erg verschillend is. De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich duidelijk aftekende vanaf mei 2008, bleef ook doorgaan in 2009, 2010 en 2011. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers is echter regionaal nog steeds erg verschillend. In de zuidelijke provincies, waaronder Basra, is de veiligheidssituatie erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten laag. De terreurgroepen en extremistische bewegingen die actief zijn in de regio hebben veel minder slagkracht dan in het verleden en de veiligheidssituatie kan er als stabiel worden omschreven. Zelfs het UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. Het UNHCR stelde dat er nog steeds een reëel risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming uit de vijf Centraal-Iraakse provincies, doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis. (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18-21). Na grondige analyse van de beschikbare informatie is het CGVS tot de conclusie gekomen dat er actueel in Zuid-Irak geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48, §2,, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Irak wordt niet betwist, al kunnen er vragen gesteld worden bij uw recent verblijf in Bagdad/Irak. Zo is het eigenaardig dat uw moeder erin slaagde om een persoonlijk identiteitsdocument, met name uw identiteitskaart, af te halen in uw afwezigheid. Het feit dat dit document in Basra kon worden afgehaald doet dan ook des te meer vermoeden dat u voor een langere periode in Basra hebt verbleven. Wat betreft de nationaliteitsbewijzen dient er verder opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u niet op de hoogte bent van het bestaan van nieuwe nationaliteitsbewijzen (gehoorverslag CGVS, p. 19), hoewel de nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en kinderen wel degelijk de nieuwe vormvereisten vertonen. De authenticiteit van uw journalistenbond kan verder ook in twijfel worden getrokken aangezien u deze op aanvraag gemakkelijk kon verkrijgen vanuit België. Het feit dat uw naam op uw vorige badge verkeerd was (gehoorverslag CGVS, p. 18) doet verder vermoeden dat dit document weinig betekenis heeft. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u als journalist werkte of iets te maken had met media, wat de bewijswaarde van dit document teniet doet. Uw badge uit Koeweit, uw verouderde paspoorten en andere documenten uit Koeweit in verband met uw studie en dergelijke meer tonen aan dat u gedurende een lange periode in Koeweit verbleef, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Ook uw attesten uit Joegoslavië en Cyprus tonen aan dat u aldaar gestudeerd hebt, wat hier evenmin betwist wordt. De aangiftes bij de politie werden hierboven reeds uitvoerig besproken. De foto van de auto van uw oom heeft verder geen enkele toegevoegde waarde, aangezien deze van om het even wie kan zijn. De kopieën van het onderzoeksdossier van uw oom, van zijn overlijdensakte en van zijn identiteitskaart bevestigen zijn overlijden, al kunnen er ook bij deze documenten vragen gesteld worden over de echtheid. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt verkrijgbaar zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenrecht), en de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te weerleggen of te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hij geenszins beschikt over een redelijk intern vluchtalternatief in Basra. Hij stelt dat tot op heden nog altijd de subsidiaire bescherming wordt toegekend voor inwoners van Bagdad en dat, indien toch zou geoordeeld worden dat de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden aan de hand van de veiligheidssituatie in Basra, dit dient te gebeuren op basis van de recente feitelijke gegevens, wat niet het geval is. Verzoeker betoogt dat in alle provincies van Irak het geweld sluimert en terroristische aanslagen om de hoek loeren en er in de zuidelijke provincies in het jaar 2011 wel terroristische aanslagen gebeurd zijn waarbij burgerslachtoffers vielen. Verzoeker besluit dat de subsidiaire bescherming voor mensen uit Zuid-Irak niet werd ingetrokken wat betekent dat het nog niet 100% veilig is om mensen terug te sturen.

2.3. Aan het verzoekschrift worden per aangetekend schrijven van 20 januari 2012 volgende stukken gevoegd: 7 kopieën van verblijfsvergunningen van familieleden in Syrië, 3 UNHCR attesten van familieleden in Syrië, 2 kopieën van Deense paspoorten van familieleden en één Amerikaanse identiteitskaart van een neef.

2.4. Aan de verweernota wordt een update toegevoegd van de landeninformatie "*Subject Related Briefing (SRB) "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak", last updated 20-11-2011*". Ter terechtzitting wordt een actuele "SRB "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012 en een toelichting, ingediend.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat zijn actuele vrees maar weinig aannemelijk is waardoor de vluchtelingenstatus hem niet wordt toegekend en hij over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Zuid-Irak.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat, zo er al enig geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoekers ooit voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, verzoeker daarmee niet aantoonst dat hij zelf persoonlijk wordt vervolgd door leden van het Mehdi-leger en dit omdat verzoeker niet aantoonst dat zijn oom het slachtoffer werd van geweldpleging door het Mehdi-leger dan wel door de politie werd doodgeschoten omdat hij buiten was na de avondklok (gehoorverslag, p. 22 en 27) en vooral omdat de feiten dateren van 2004 en het bezwaarlijk ernstig kan worden genomen dat het Mehdi-leger in 2007 plots naar verzoeker een dreigbrief zou sturen, een tweede in 2008 en dan nog eens tot 2010 zouden wachten om verzoeker(s) (huis) te beschieten en dat dit alles gelinkt zou zijn aan de activiteiten van zijn oom voor de Amerikanen of omdat verzoeker door het filmen voor zijn oom op die manier onrechtstreeks medewerking heeft verleend aan de Amerikanen. Verzoekers verklaring dat zijn regio onder controle was van de Sahwatroepen en hij om die reden van het Mehdi-leger in de periode 2007-2008 slechts dreigbrieven kreeg vermits het voor het Mehdi-leger steeds moeilijker was om mensen te beschieten of lastig te vallen, kan niet overtuigen aangezien zijn oom reeds in 2004 zou vermoord zijn. Dit klemst des te meer nu verzoekers beweringen geen steun vinden in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat "*sinds eind 2007 (...) er een duidelijke verbetering waar te nemen (is) in de veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak*" en dat dit "*vooral te danken (is) aan de implementatie van de militaire "New Way Forward"-strategie van de Amerikanen, maar daarnaast (...) de afkondiging van de wapenstilstand van het Mehdi-leger van Muqtada al-Sadr en de oprichting en uitbreiding van de zogenaamde "Majlis al-Sahwa" doorslaggevend (was) voor de indijking van het geweld*". (eigen onderlijning)(stuk 15 administratief dossier, SRB stuk 3, p. 4)

De Raad is derhalve van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit door verzoeker opgediste relaas.

In de mate verzoeker nog probeert om zijn verklaringen enige geloofwaardigheid te geven door te benadrukken dat zijn oom niet precies wist wie leden waren van het Mehdi-leger en hij enkel op de

hoogte was van waar leden zich ophielden en al deze plaatsen gefilmd werden zonder één persoon of bepaalde passages specifiek te visereren, gaat hij voorbij aan zijn eigen verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal: “(...) *Ik moest een groep van personen filmen, waar er leiders bij zitten. Lokale leiders, meestal sjiitische moskeeën. En ook zijn huis. Het huis van uw oom? De huizen van de mensen die op de film verschenen. Hij bracht mij naar daar en zie: die filmen en die filmen, dat is die en die persoon. Dit is zijn huis. Zoiets (...) Hoe wist uw oom wie jullie moesten volgen? Ik weet het niet. Hij kent die mensen. Hij kiest die plaatsen (...)*” (administratief dossier gehoor CGVS, p. 24-25). Uit deze verklaring blijkt ontegensprekelijk dat, naar verzoekers zeggen, zijn oom wel degelijk op de hoogte was van wie hij wilde filmen en zelfs wist waar ze woonden en dat, in tegenstelling tot wat verzoeker thans beweert, wel degelijk bepaalde personen en plaatsen werden gevisieerd. Door één specifiek antwoord uit de reeks vragen te lichten en post factum verklaringen aan te dragen slaagt verzoeker er niet in de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande te ontcrachten. Overigens probeert verzoeker ook in zijn verzoekschrift een aantal opties open te houden door enerzijds te stellen dat “zijn oom niet precies wist wie leden waren van het Mehdi-leger” en anderzijds te stellen dat het niet ondenkbaar is dat “de oom van verzoeker reeds over enige achtergrondinformatie beschikte aangaande de mogelijke personen die behoorden tot het Mehdi-leger”. Tot slot wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de filmopnames op zich niet de reden is waarom aan zijn relaas geen geloof wordt gehecht, doch wel omdat zijn relaas in zijn geheel elke geloofwaardigheid ontbeert.

Wat de klacht betreft kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker, niettegenstaande hij zou gevisieerd worden door het Mehdi-leger, het risico zou genomen hebben om zich helemaal naar Al-Adhamiyah te begeven terwijl hij een klacht had kunnen indienen bij de soennitische politie van zijn eigen plaats, hetgeen haaks staat op zijn vrees gedood te worden door het Mehdi-leger en zijn bewering dat hij na dit incident nog in Bagdad kon blijven maar steeds zou zijn binnen gebleven. Hoe dan ook, beide klachten (één in Bagdad en één in Basra) betreffen slechts kopieën waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn (stuk 15 administratief dossier, stuk 4 CEDOCA antwoorddocument IRQ2009-047w, p. 1). Tot slot benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Vermits geen geloof wordt gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas kan evenmin worden aangenomen dat hij door zijn sjiitische buurman werd verwittigd dat hij op de lijst stond van het Mehdi-leger.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Verzoeker betwist dat hij een vestigingsalternatief heeft in Zuid-Irak en betoogt dat hij sinds 1991 in Bagdad woont met zijn gezin waar hij tewerkgesteld was als cameraman en hij in Basra nog steeds wordt aanzien als ‘een persoon van Saddam’ omdat hij voor het regime van Saddam Hoessein heeft gewerkt. De Raad stelt vast dat verzoekers familie, waaronder zijn moeder, echtgenote en kinderen, thans in Zuid-Irak verblijft, de kinderen daar geboren werden, hij een identiteitskaart voorlegt op zijn naam die werd afgeleverd in Basra, ook de documenten van zijn gezin afgeleverd werden in Basra, en hij zelfs een klacht neerlegt die hij zou hebben ingediend bij de politie van Basra omdat hij “*hoopte op die twee plaatsen bescherming te kunnen krijgen*”. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat verzoeker over een vestigingsalternatief beschikt. In de mate verzoeker nog wil overtuigen door kopieën neer te leggen van familieleden in het buitenland (7 kopieën van verblijfvergunningen van familieleden in Syrië, 3 UNHCR attesten van familieleden in Syrië, 2 kopieën van Deense paspoorten van familieleden en één Amerikaanse identiteitskaart van een neef), wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht en het op zich niet volstaat te verwijzen naar beschermingsstatuten van familieleden in het buitenland, temeer verzoeker zelf verklaarde dat hij geen contact meer had met zijn vader.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. In de mate verzoeker stelt dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet actueel is wijst de Raad naar de actuele SRB van 23 november 2011 toegevoegd aan de verweernota, waaruit blijkt dat voor alle Zuidelijke provincies samen het aantal veiligheidsincidenten slechts tussen 0 en 2 incidenten per 10.000 per inwoner per jaar bedraagt, zoals uitvoerig wordt onderbouwd op basis van een veelheid van objectieve bronnen. Verzoekers beweringen dat verweerster blind is voor de werkelijkheid, Irak niet valt op te splitsen in veilige en niet-veilige regio's en de realiteit aantoon dat er nog in alle provincies geweld sluimert, kunnen de objectieve informatie niet ontkrachten noch kunnen deze beweringen aantonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

2.10.1. Wat de actuele "Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD"" van 5 januari 2012 betreft stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zich ter terechtzitting beperkt tot de opmerking dat dit nieuwe rapport niet eerder werd voorgelegd en zij de inhoud niet heeft kunnen verifiëren. Verzoeker benut zijn kans om ter terechtzitting te stellen dat hij het niet eens is met de inhoud van het rapport en de conclusies die daaruit getrokken zijn.

2.10.2. Artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn) luidt als volgt:

"Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf“, „executie“ en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker“, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon“ van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon“ van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict“. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig“. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM,

daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.10.3. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.10.4. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.10.5. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij ter terechtzitting ingediende voormelde is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een

afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.10.6. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.10.7. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Artikel 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten door het Mehdi leger ongeloofwaardig zijn, en hij tot recent in Bagdad woonde in de wijk Dora met zijn gezin en zijn moeder. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier en van standaardoverwegingen is geen sprake. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS